

De Ster.

*Half-Maandelijksch Tijdschrift van
de Heiligen der laatste Dagen.*

„Gaaf dan henen, onderwijst al de volken, dezelve doopende in den naam des Vaders; en des Zoons, en des Heiligen Geestes; leerende hen onderhouden alles, wat ik U geboden heb”.

MATTHEÛS 28 : 19.

No. 10. 15 Mei.	Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 1,80, België fr. 4.50, Amerika \$ 1,00.	5e Jaargang 1900.
---------------------------	---	------------------------------------

Babylon, de Grootte.

„Babylon was gebouwd in den vorm van een vierkant, waarvan iedere zijde vijftien mijlen lang was, aldus eene oppervlakte van twee honderd vijf en twintig vierkante mijlen vormende. Dit alles was omringd door een hoogen muur, waarin honderd poorten, vijf en twintig aan iedere zijde, waren aangebracht. Van elk dezer poorten liep eene honderd voet wijde straat in eene rechte lijn door de stad, naar de overeenkomende poort aan den tegenovergestelden kant. Deze vijftig straten, die aldus de stad van muur tot muur met rechte hoeken doorkruisten, verdeelden haar in groote vierkanten. Er waren zes honderd zes en zeventig van die vierkanten, waarvan elk ongeveer twee en een kwart mijl in omtrek was, of zoo groot als een dorp van tamelijken omvang in onze dagen. Het plan van Babylon was dienvolgens als een schaakbord, gelijkmatig en geregeld verdeeld. De groote, wijde straten, elk vijftien mijlen lang, waren rijk versierd. Groote gebouwen, drie en vier verdiepingen hoog, verhieven zich aan de straten, en waren dikwijls versierd, terwijl achter de huizen, in het midden der vierkanten, schoone tuinen met fonteinen en beeldwerk waren aangelegd. De gebouwen, die aan de eene zijde begrensd waren met versierde straten en met parken aan de andere zijde, gaf als een geheel het aanzien van een paradijs, dat zich voortdurend herhaalde. Groote ruimten werden binnen de muren open gelaten voor openbaar eigendom, zooals parken en boulevards, die zoo groot waren, dat in tijden van belegering genoeg graan zou kunnen geteeld worden om de gansche bevolking te voeden. De stad zag er dus uit, met hare uitgestrekte tuinen en pleinen, als eene provincie in muren besloten, waarin vele van de straten waren als lange wegen door het landschap.

De woningen waren, in plaats van aan elkander gebouwd te zijn, dikwijls op groote afstanden opgericht, met lusthoven daartusschen, zoodat onder de palmboomen en het weelderige struikgewas van het Zuiden de stad als een ontzaglijke tuin verscheen.

„Door dit Oostersche tooverland stroomde de groote rivier der legenden, de romantische, vergoode Euphrates, — een wijde, diepe en kronkelende stroom, die langs zijne geheele lengte van muren voorzien was, met kaden, waarvan het zware metselwerk, in bitumen (jodenlijm) gelegd, uitzag als een tweeden stadsmuur in het water gebouwd. Op dezen stroom bewogen zich ontelbare booten, die de groote menigten den stroom op- en afvoerden en hen van den eenen oever naar den anderen overzetten. De aanblik van het leven op het water was hier niet veel verschillende van dat van Venetië. Elk van de groote straten, die de stad doorkruisten, leidde bij de rivier door eene poort in den steenen wal, en daalde met eene helling af tot den rand des waters, van waar zij wederom aan den tegenovergestelden oever opsteeg. Eene brug van eene lengte van drie duizend voet en eene breedte van dertig voet met een paleis aan ieder einde, was over de rivier gespannen, en werd met hare groote torens als een van de wonderen van Babylon beschouwd. Een groote tunnel ging onder de rivier door, en het volk kon dus onder de rivier door naar de andere zijde gaan; terwijl verscheidene ontzaglijke reservoirs, of kunstmatige meeren, met dijken en dammen, waren gebouwd om het water in tijden van overstroming te ontvangen en te beheeren. De stad Babylon richtte dus de reusachtige deelen, waaruit zij was samengesteld, zoo schoon mogelijk in, en legde den grond van hare pracht in de werken der noodzakelijkheid — hare muren, de gevel harer straten, hare rivieren, en hare reservoirs — die de voornaamste deelen eener stad uitmaken, en die de versiering der kunst zouden moeten ontvangen, veel meer dan de bijzonderheden van het leven in huis, die door weinigen gezien worden. Uiterlijke pracht, die gemeenschap heeft met den hemel en met de bergen, is immer de grootste, en zij die hunne verbeeldingskracht met zulke spijszoden, worden door de genietingen der kunst het meest verheven.

„De muren van Babylon waren een der Zeven Wonderen der Wereld. Zij waren omtrent zestig mijlen lang, en omringden de gansche stad, die zooals wij gezien hebben, een vierkant vormde van vijftien mijlen lengte aan iedere zijde. Zij werden door Horodotus op drie honderd vijf en dertig voet hoogte geschat, of hoger dan de spits van de Trinity Kerk te New-York; en boven deze ontzaglijke hoogte oprijzende waren twee honderd en vijftig torens, die zich in de wolken drongen. Deze geduchte keten scheen als een bergketen met spitsen bij gerelde tusschenruimte. Van ieder punt der stad konden zij gezien worden, zooals de Alpen, die Lucerne insluiten. De muren waren zeven en tachtig voet dik, en hun bovenvlak was zoo breed als een onzer straten, zoodat een wagen met vier paarden bespannen, er op kon omkeeren. Boven

op dezelve woonde eene groote bevolking, die in hare torens sliep, zoodat zij in den tijd van oorlog met hare eigene bevolking bedekt waren. Als eene versterking waren zij onneembaar, en toen de stad door Cyprus werd ingenomen, werd dit niet gedaan door haar te bestormen of te beuken, maar door den stroom van den Euphrates af te leiden, zoodat zijn veroverend leger door hare bedding kon binnentrekken. In die ontzaglijke muren waren, zooals wij gezegd hebben, honderd poorten. Al deze poorten waren van vast koper gemaakt, en draaiden in hare groote hengselen gelijk de knarsende poorten van de vergaderplaats der helsche geesten, door Milton beschreven. Buiten de wallen, en de stad omringende, was een groot kanaal of gracht -- een diepe, breede stroom -- die als eene verdere verdediging diende, terwijl onder de muren en door de stad de Euphrates vloeide, die haar nagenoeg in twee gelijke helften verdeelde, zooals wij gezien hebben. Deze uitgestrekte wallen, die zulk eene ontzaglijke ruimte insloten, en eene stad, met hare rivier en parken en velden, omringde, gaven het aanzien van een land door een muur omringd zooals China, veelmeer dan van eene stad door muren omringd zooals Nuremberg. Hare afmetingen roepen voor onzen geest de Yosemite Vallei, die door natuurlijke hoogten is omringd, en niet iets dat door menschen opgericht is. De muren werden in hare dagen als een wonder beschouwd en werden voortdurend en bij herhaling een wonder genoemd."

Niettegenstaande deze oude pracht en heerlijkheid werd deze eens zoo trotsche stad voor hare zonden binnen hare grenzen gedaan en voor hare zonde bedreven in het plunderen en berooven van Jeruzalem, en hare wreedheid tegenover het verbondsvolk van God, verdoemd om geheel en al ternedergeworpen te worden; het ongenoegen des Almachtigen openbaarde zich door de inspiratie van Zijnen Geest; en de Profeet voorspelde met vurige en waarschuwendende woorden in deze ontstellende verklaringen, die wij hieronder laten volgen, dat eene volkomen verwoesting zou komen, die te dien tijde onwaarschijnlijk indien niet onmogelijk scheen, maar waarvan ieder woord in vervulling trad.

Het woord, hetwelk de Heere sprak tegen Babylon, door Jeremia, den Profeet:

„Want ziet, Ik zal eene verzameling van groote volken tegen Babel opbrengen Laat u hooren tegen Babel, gij schutters! Gij allen, die den boog spaant! legert u tegen haar rondom, laat niemand van hen ontkomen; vergeldt haar naar haar werk, doet haar naar alles, wat zij gedaan heeft: want zij heeft trotschelijk gehandeld tegen den Heere Het zwaard zal zijn over de leugenaars, dat zij zot worden: het zwaard zal zijn over hare helden, dat zij versagen; het zwaard zal zijn over zijne paarden en over zijne wagenen, en over den vantschen gemengden hoop, die in het midden van hen is, dat zij tot wijven worden; het zwaard zal zijn over hare schatten, dat zij geplunderd worden: Droogte zal zijn over hare wateren, dat zij uitdroogen; want het is een land van gesnedene beelden, en zij zagen naar de schrikkelijke afgoden. Daarom zoo zullen de wilde dieren der woestijn met de wilde dieren der eilanden daarin wonen; ook zullen de jonge struisen daarin wonen; en men zal er geen verblijf meer hebben in eenwigheid, en zij zal niet bewoond worden van geslacht tot geslacht. Gelijk God Sodom en Gomorra en hare naburen heeft omgekeerd, spreekt de Heere alzoo zal Hij u doen Die breede muur van Babel zal ten eenemaal ontbloot worden, en hare hogste poorten zullen met vuur aangestoken worden."

(Lippincott's Tijdschrift.)

„De Geheimzinnige Prediker”.

(Vertaald uit de *Southern Star*.)

(*Vervolg van blz. 136*.)

In den winter van 1880 verscheen er in de *New York Sun* een interview tusschen President John Taylor en O. J. Hollister, waarin de ambtenaren van de Kerk genoemd en vele harer leerstellingen besproken werden.

Dit was het eerste wat de aandacht van de volgelingen van Mr. Edge tot de Heiligen der laatste Dagen trok, en een verlangen hebbende om meer van dit bijzondere volk te vernemen, zonden zij een brief aan den Secretaris van het Salt Lake County. D. Bockholt, die toen ter tijde secretaris was, zond hun onverwijld de „Stem tot Waarschuwing“ en verscheidene exemplaren van de *Deseret News*, en gaf hun den raad om zich aan President John Morgan te Rome, Georgia, te wenden.

Nadat zij de „Stem tot Waarschuwing“ hadden gelezen, en de leeringen daarin vervat eenen gunstigen indruk op hen hadden gemaakt, richtten zij een schrijven aan President Morgan om hem bekend te maken, dat een van onze predikers hen eenige jaren te voren had bezocht en zijne handen op hunne hoofden had gelegd voor het ontvangen van den Heiligen Geest, maar hen niet had gedoopt. Daarom waren zij zeer verlangend, dat een Ouderling tot hen zoude gezonden worden, om die verordening te voltrekken.

President Morgan zond den brief onmiddellijk verder aan President Franklin Spencer te Shady Grove, Hickman County, Tennessee, die toen over de Tennessee Conferentie presideerde, en hij schreef ter zelfder tijd aan die menschen in Henderson County, om hun mede te deelen, dat er te Cane Creek, Lewis County, Tennessee, eene vertakking van de Kerk was.

Toen zij deze boodschap ontvingen, bestegen vier hunner hunne paarden en reden ongeveer zestig mijlen voor zij Cane Creek bereikten; doch toen zij daar geene Ouderlingen vonden, keerden zij terug.

Ten tijde toen deze zendbrief van President Morgan kwam, arbeidde er in die Conferentie President Franklin Spencer, George H. Carver, Lorenzo Hunsaker en ik zelf. Broeder Carver en ik werden gekozen om West Tennessee te bezoeken. Dit liet President Spencer en Broeder Hunsaker elk om alleen te reizen. Voor wij echter op reis gingen, bezochten President Spencer en ik Cane Creek, en zonden tevens een brief naar West Tennessee.

Toen wij te Cane Creek kwamen, vonden wij deze kleine vertakking een weinig opgewerkt over het bezoek van die vier heeren.

Juist toen onze vrienden van West Tennessee tehuis kwamen, ontvingen zij den brief van President Spencer, hun het nieuws brengende, dat wij op een bepaalden datum te Cane Creek zouden zijn. James H. Scott en Sereneons Reed namen toen wederom hunne paarden en kwamen terug.

Zij arriveerden te Cane Creek laat in den namiddag. Die avond en de volgende dag werden besteed met deze heeren te

spreken over de beginselen van het Evangelie, wie Mr. Edge was, hoe hij den afval en de leerstelling van het Evangelie leerde, en de noodzakelijkheid van het bouwen van tempelen, en den naam dien men zou ontvangen, indien men zou getrouw blijven na door de tempelen gegaan te zijn, enz.

Laat in den namiddag van denzelfden dag zeiden deze heeren, na tezamen een korten tijd gesproken te hebben:

„Wat verhindert ons de geheele wapenrusting Gods aan te doen, zoodat wij de vurige pijlen van den vijand mogen wederstaan?“ Dientengevolge werden zij gedoopt, en keerden naar huis terug in blijdschap.

Den 13den Mei 1880 vertrokken Broeder George H. Carver en ik, op reis naar Henderson County, Tennessee.

Eerst toen wij tot op ongeveer dertig mijlen van Lexington genaderd waren, hoorden wij van dezen vreemden prediker spreken.

Den nacht van den 20sten verbleven wij in de woning van Squire Long, een zeer ontwikkeld heer, die ons begon te vertellen van dien wonderbaren prediker, Robert Edge, die omtrent twee jaren te voren in hun midden kwam. Daar wij van Mr. Edge niets wisten, zaten wij aandachtig naar zijn lang verhaal te luisteren. Hij zeide, dat Mr. Edge van God geïnspireerd was, sprak van de merkwaardige wijze van zijn komen en heengaan van de vergadering, hoe hij door het gepeupel werd gezocht, hoe zij drie dagen vastten, en meer bijzonder over het ratelende geluid, dat hij hoorde ten tijde dat Mr. Edge onder hen kwam.

Op den avond van den 21sten landden wij in den woning van Sireneous Reed. Deze ontving ons vriendelijk en ontbood een aantal zijner broederen; en ik verzeker u, dat wij dien avond een goeden, gezelligen tijd hadden.

Den 15den Juni verkregen wij de volgende verklaring, die door twee hunner ondertekend werd:

Lexington, Henderson County, Tenn., 15 Juni 1880.

„Geschiedkundige schets van de wijze, waarop wij met de Leer van Christus bekend werden.

„In de maand Mei 1878 kwam een man, bij den naam van Robert Edge, in deze buurt en predikte het Evangelie volgens de Apostolische orde.

„Hij hield eene reeks predikatiën over de beginselen van het Evangelie en den afval van de eerste Kerk, weidde breedvoerig uit over de Apostolische orde, met uitzondering van den doop tot vergeving der zonden waarvan hij ons zeide, dat die zinnebeeldig was en ter rechtertijd zou geopenbaard worden; bewees met den Bijbel, en buiten eenigen twijfel, dat de Roomsche Kotholieke Kerk de groote hoer is, en dat de kerken van het tegenwoordige Christendom hare dochters en kleindochters zijn; en dat zij alleen door een misleid en valsch priesterschap ambteeren. Ook zijn al de geheime vereenigingen en instellingen der menschen, en het metselaarschap zooals in deze dagen in praktijk gebracht, allen vervalscht, namaaksels en een gruwel in de oogen des Heeren.

„Daarna riep hij allen toe, dat zij uit Babylon zouden komen, die gewillig waren om de door menschen gemaakte instellingen te verlaten en Christus te volgen, en te helpen de doeleinden Gods te bevorderen, en zich voor te bereiden voor het groote duizendjarige rijk, dat spoedig een aanvang zal nemen. Dan zal Christus persoonlijk op aarde regeeren.

„Hij organiseerde ons in een lichaam of kerk volgens de vroegere Apostolische orde, door het opleggen der handen en door ons te zegenen. Hij vermaande ons, getrouw te zijn en altijd tot God te bidden; en dat de Heere vele groote en voorname dingen zou openbaren, die wij zouden moeten verstaan.

„Hij noodigde ons uit, gedurende drie achtereenvolgende dagen te vasten, waarna hij het avondmaal des Heeren bediende, en ons bekend maakte, dat wij niet de eenigen waren, maar dat er nog velen meer in de Vereenigde Staten waren. Hij vermeed verder eenige inlichting te geven; doch wanneer vervolging ons zoude noodzaken te vertrekken, zouden wij naar het westen gaan.

„Vele merkwaardige gevallen van gezondmaking hadden plaats onder zijne bediening.

„De menschen van de wereld noemden hem een „Mormoonschen” priester, hetwelk hij bevestigde, noch ontkende.

„Onze kleine schare leed verschrikkelijk door vervolgingen en de bespotting der wereld gedurende achttien maanden, toen wij een verslag zagen van een interview tusschen President John Taylor en een ambtenaar van de Vereenigde Staten, over het martelaarschap van Joseph Smith.

„Toen schreven wij naar Bockholt, van Salt Lake City, om inlichting; hij antwoordde onmiddellijk en zond ons de „Stem tot Waarschuwing” en eene lijst van boeken van de Kerk, en gaf ons ook den raad om met John Morgan, te Rome, Georgia, in briefwisseling te treden, die ons mededeelde, dat er eene vertakking van de Kerk was in Lewis County, en ons verzocht daar een bezoek te brengen. Dit deden wij en ontmoetten Franklin Spencer en Hyrum Belnap. Na eenigen tijd met hen gesproken te hebben, waren wij overtuigd, dat zij de dienstknechten des Heeren waren. Wij werden toen gedoopt en keerden weder huiswaarts, ons verblijdende, dat wij dusverre den Geest van God hadden gevolgd.

„Den een en twintigsten kwamen Ouderlingen Hyrum Belnap en George H. Carter in deze buurt en doopten zeventien zielen en organiseerden eene vertakking van de Kerk, bestaande uit negentien leden.

„Dat al de eer aan onzen Vader in den hemel gegeven worde, dewijl Hij ons alzoo op den rechten weg heeft geleid.

„Naar Waarheid,

„JAMES HENDERSON SCOTT,

„SIRENEOUS REED.”

In een gesprek met eenigen hunner zeide Mr. Edge, dat hij eens in het land van Texas woonde, en eene vrouw en een kind had, toen hij zijn zendingswerk begon.

Hij zeide ook, dat hij een mede-arbeider had, bij den naam

van Cob, met wien hij dikwijls reisde, en dien hij niet meer gezien had, sedert hij den Staat Arkansas had verlaten.

Van zichzelf sprekende, zeide hij:

„Ik ben niet één teeken der nagelen waardig in mijne hand.”

Eenigen tijd na zijn vertrek bladerde een van de kleine kudde toevallig in een grooten Bijbel, die het eigendom was van S. Reed, en ontdekte dat het een en dertigste vers van het vier en twintigste hoofdstuk van Mattheüs in teksthaakjes was aangehaald, waarbinnen de naam van Robert Edge geschreven was.

Hij zond aan zijne vrienden twee brieven tot aanmoediging, een terwijl hij in den staat Georgia en den anderen terwijl hij in Zuid-Carolina was. In den laatsten sprak hij er een weinig over, Engeland te bezoeken. Eenige maanden later ontmoette ik President Morgan in de stad Nashville, die, over den prediker Edge sprekende, mij een brief toonde, dien hij eenigen tijd te voren ontvangen had, en die niet geteekend was.

Voor zoover ik kon oordeelen tusschen dezen brief en het geschrift door Mr. Edge in Henderson Graafschap achtergelaten, kwamen zij beiden voort uit dezelfde hand.

Laat in den herfst van hetzelfde jaar verhuisde de vertakking van Haley's Creek, uitgenomen een persoon, naar San Jose County, Colorado.

Aldus besluiten wij ons verhaal, en denken aan het gebed van Robert Edge:

„Geef, dat diegenen die nieuwsgierigheid zoeken, nog meer nieuwsgierigheid mogen gevoelen.”

HET VERSLAG VAN OUDERLING W. W. BEAN.

Nadat ik van mijne zending ontslagen was, begaf ik mij naar Lexington, Henderson County, Tenn., waar ik iets van den geheimzinnigen prediker had gehoord, die daar was ongeveer zestien jaren geleden. Hij veroorzaakte eene groote beweging, en ik had een verlangen om te weten, van waar hij kwam en waar hij heen gegaan was nadat hij Henderson Graafschap had verlaten. Ik had een onderhoud met een aantal invloedrijke burgers, waarvan sommigen vertrouwelijke vrienden van dezen prediker waren, en verzamelde de volgende inlichting:

Een zeker man, die zijnen naam gaf als Robert Edge, kwam in deze streek en gaf zich uit voor een prediker van het Evangelie. Hij had een tamelijk gewoon uitzien, en was een weinig onder middelbare grootte van lichaamsbouw. Oordeelende naar zijne uiterlijke verschijning, dachten de menschen niet, dat hij van veel beteekenis was, doch toen hij in den kansel stond, werd hij als een wonder beschouwd. Hij verraste het volk in groote mate, want zij zeggen, dat hij den Bijbel van buiten kende.

Hij vond een aantal personen, die met zijne leerstellingen instemden, en had ook een aantal vijanden, die beiden hem en zijne discipelen vervolgden. Hij was zulk een overtuigend spreker, dat de andere geloofsgenootschappen hem verscheidene duizend dollars per jaar aanboden om voor hen te prediken, maar hij

weigerde, want hij verkoos liever het Evangelie vrij en zonder prijs te prediken, daar hij het Evangelie der zaligheid niet verkocht.

Ongeveer zestig menschen namen zijne leeringen aan. Hij zeide, dat zij niet allen in staat zouden zijn, de beproeving der vervolgingen, die op hen zouden gehoopt worden te doorstaan, maar hij vaardigde een vasten van drie dagen uit, en zeide hun, dat allen die het tot het einde der drie dagen zouden volhouden, van het bloed van Israël waren, en bekwaam kunnen zijn om den toets te doorstaan. Alzoo begonnen zij te vasten, en aan het eind der drie dagen waren er slechts zeventien, die volhard hadden.

Er waren een aantal hunner, en feitelijk al zijne discipelen, in het begin, die er op aandrongen, gedoopt te worden. Hij weigerde hen te doopen, zeggende dat er andere mannen na hem zouden komen, die de volmacht zouden hebben en die degenen, welke getrouw bleven, zouden doopen. Hij verzocht hen, de schriftuurteksten, die hij aanhaalde, aan te teekenen, en zeide dat wanneer die mannen zouden komen, zij dezelfde plaatsen der schrift zouden gebruiken en juist dezelfde leer zouden verkondigen, die hij hun gepredikt had. Eindelijk verliet hij die buurt, en de menschen weten waarlijk niet, wat van hem geworden is. Sommigen meenen, dat hij naar Noord-Carolina gegaan is, maar zij hebben zijn spoor geheel en al verloren.

Korten tijd daarna kwamen twee „Mormoonsche” Ouderlingen en verkondigden dezelfde leer, die hij predikte, en het volk herkende hen als de mannen, van wie hij gesproken had, en zij verzochten aanstands om gedoopt te worden. De zeventien, welke drie dagen hadden gevast, verbonden zich aan de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der laatste Dagen, en de meesten hunner vertrokken naar Colorado, waar zij zich vestigden. Eenigen werden later ontevreden en sloten zich bij de Josephietische Kerk aan en eenigen keerden naar Tennessee, hunne vorige woonplaats, weder. Een hunner, die tot het ambt van een Ouderling in de „Gereorganiseerde Kerk” was verordineerd, is een prediker van dat geloof geworden, en zij hebben eene kleine vertakking op ongeveer zes of zeven mijlen afstand van Lexington, maar zij is in een zwakken toestand, daar de presideerende Ouderling een man is, die drinkt en in dien omtrek geen goeden naam heeft.

Deze Robert Edge predikte het meest te Perryville, ongeveer vijf of zes mijlen van Lexington, maar predikte ook somtijds in het raadhuis van Lexington. Onder zijne bekeerlingen waren eenige der beste burgers van die omstreken. Hij was een man van groot geloof en zalfde de zieken voor de herstelling hunner gezondheid. Hij was een voorbeeldig man in ieder opzicht, uitgenomen in eene gewoonte — n.l. het rooken van eene pijp. Het volk was met zijne leer zeer ingenomen, doch eenigszins verdeeld, want sommigen dachten, dat hij een wonder was, en anderen meenden, dat hij een godsdienstig dweeper was. Het is voor hen tot op dezen dag een raadsel, van waar hij kwam of waarom hij hier was, of wat zijn doel was om te prediken, daar hij niet voor loon wilde prediken.

De Ster.

Orgaan van de Heiligen der laatste Dagen.

ALF. L. FARRELL, 120 Izaäk Hubertstraat, Rotterdam.

De Tegenwoordige Plicht.

[Het volgende is een uittreksel van eene predikatie, gehouden door Ouderling James E. Talmage in den Tabernakel te Salt Lake City, Utah, 20 Augustus 1899].

Na eene passende inleiding ging de spreker over tot eene schoone beschouwing van de woorden, die in het „Onze Vader” bevat zijn en eene eenvoudige bede uitdrukken in de woorden: „Geef ons heden ons dagelijksch brood.” Hoe weinige menschen toch zijn tevreden met hun dagelijksch brood! Men zegt, dat de sterrenkunde de oudste wetenschap is, die ons bekend is. Indien dit zoo is, bewijst en toont het ons, dat het vanaf den beginne de neiging van de menschen is geweest om naar het onbereikbare te streven. Wat echter ook de verdiensten van zulk een streven mogen zijn, zouden de menschen toch allereerst met hunne tegenwoordige plichten tevreden zijn.

De spreker las dan eenige verzen van de Heilige Schrift, die over de bekeering en den doop van Paulus handelen, en wees in het bijzonder daarop, dat Paulus zich niet over de toekomst bekommerde, dat hij geene vervolgingen, gevaren noch den marteldood overwoog, doch alleen onderzocht, wat zijne onmiddellijke plicht was en wat hij eerst te doen had. En hij deed het en zoo ging het met hem van den eenen plicht tot den anderen, van het eene zendingswerk tot het andere, van den tijd zijner bekeering tot aan het einde van zijn leven zoo wonderbaar en zoo vol van gebeurtenissen. De geschiedenis van den vromen Cornelius werd ook aangehaald, en spreker toonde aan, hoe die op de eerste plichten van het Evangelie werd gewezen. De redenaar zeide, dat hij in de wereld vele personen heeft aangetroffen, die hem openlijk bekenden, dat zij de leer van de zendingen van de Heiligen der laatste Dagen reeds sedert jaren geloofden, maar dat het eenige dat zij niet konden verstaan, was de leer van de vergadering van Israël. Op de vraag, of zij de eerste plichten van het Evangelie, den plicht van de bekeering en den doop volbracht hadden, gaven zij een ontkennend antwoord. Maar het is geen wonder, dat zij het grondbeginsel van de verzameling van Israël niet begrepen, zoolang zij die eerste plichten, van welker waarheid zij reeds overtuigd waren, nog niet hadden gehoorzaamd. Waarlijk, dit is een dag van bekeering, en degenen, die niet in den waren zin des woords berouw over hunne zonden hebben, zullen nooit de daarop volgende grondbeginselen verstaan.

De Apostelen en de leidlieden van de Kerk van Jezus Christus verlangen niet van het volk, dat het hen blindelings zoude volgen, maar integendeel leeren zij het volk, dat iedere man en iedere vrouw in de Kerk voor zich zelf nauwkeurig kan uitvinden, waaruit hun plicht bestaat, en of de raad, die hun gegeven wordt, van God is, dan of die personen uit zichzelf spreken. Het kan voorkomen, dat iemand van eenen vriend eene boodschap ontvangt, en dat hij die boodschap verkeerd opneemt, wijl hij ze niet leest in den geest, waarin zij geschreven was. Indien het onze wensch is, openbaringen te verstaan, zoo moeten wij trachten in het bezit van den geest der openbaring te komen. Er is in de gansche Kerk geen enkele Apostel, priester of profeet, die zich als een hinderpaal tusschen een lid van de Kerk en diens God zoude stellen. Daarentegen wordt het volk ernstelijk onderwezen, dat een ieder leere zelfstandig en alleen en geheel op God te vertrouwen. Vraag God en Hij zal u de noodige kennis geven. Wees immer deemoedig, oprecht en biddend, en uwe gebeden zullen zekerlijk verhoord worden, zoo zeker als er een God leeft in den hemel. Het antwoord moge niet tot u komen op de wijze, waarop gij het verwacht, maar het zal op de wijze geschieden, die God verordineerd heeft, dus naar Zijne wegen, en Zijne wegen zijn de beste. Maar het is in de eerste plaats noodig, dat nederigheid en gehoorzaamheid onze metgezellen zijn, want dan alleen zullen wij den tegenwoordigen plicht recht onderscheiden. Zoolang een leerling zich verbeeldt, dat hij alles weet, is hij van geen nut; hij zal onmogelijk iets kunnen leeren. Alzoo is het ook met onze verhouding tegenover onzen Hemelschen Vader. Wij moeten nederig zijn, indien wij wenschen vooruit te gaan.

Eene der gewichtigste predikatiën, welke de spreker ooit gehoord heeft, is afkomstig van een machinist eener locomotief.

Spreker wachtte eens in eenen donkeren nacht bij een klein station een trein. De sneeuw woei hem hevig in het gelaat en de storm loeide luid. Er was een verschrikkelijk onweder en alle elementen schenen tot verderf losgelaten. Een oude locomotief-machinist stond bij zijne locomotieve en was bezig ze te oliën. De spreker liep over het spoor naar den man, die zoo ijverig aan het werk was, en vroeg hem, of hij niet bevreesd was in zulk eene schrikkelijke nacht als die, toen de spoorbaan door de woede van den storm misschien was opgebroken, of misschien eene brug gezonken was, of misschien een boom of iets anders op zijnen weg was gevallen. De oude man wees naar de groote lantaarnen, die voor aan de locomotief bevestigd waren, en die den weg voor vijftig meter vóór hem verlichtten. Waarover hij zich alleen bekommerde, was de vijftig meter welke direct vóór hem lagen, en wanneer hij het einde daarvan zou hebben bereikt, zouden er wederom vijftig meter vóór hem zijn, en gedurende geheel zijne ondervinding met de locomotief was hij nog nooit voor het licht uit gereden. Dat was eene der treffendste predikatiën, die hij ooit had gehoord, zeide de spreker. Welk eene leerrede voor degenen,

die altijd over de verre toekomst bevreesd zijn. Denk maar! De baan is voor vijftig meter vóór u uit in goede orde. De weg is zeker, het pad is verlicht door den geest, die u als een licht, als eene bijzondere gave werd verleend. Ga verder en verder, en wanneer gij vijftig meter hebt afgelegd, zullen wederom vijftig vóór u verlicht zijn. Bekommer u dus niet in eene onnoodige en onwijze mate over de toekomst, maar leer uwen tegenwoordigen plicht kennen en doe denzelfden!

(Der Stern.)

De Heidenwereld

Statistieken toonen aan, dat bij het einde dezer eeuw nog meer dan de helft van de inwoners der aarde heidenen zijn. De cijfers zijn als volgt: Protestanten, 143,000,000; Grieksch-Katholieken, 98,000,000; Roomsch Katholieken, 230,000,000; Mohammedanen, 176,000,000 — een totaal van 647,000,000. De bevolking der aarde schattende op 1,500,000,000, zouden er meer dan 800,000,000 in het heidensche gebied zijn.

Zij die in de zoogenaamde Christelijke zendingen belang stellen, mogen deze getallen met gevoelens van vernedering beschouwen. Spreken zij de schitterende verslagen der zendelingen niet tegen, die zijn gedrukt geworden sedert de zendingsgenootschappen begonnen om gaven te collecteeren voor de bekeering der heidenen? Zijn zij geen bewijs van het verval der belangstelling der kerken in zendingsondernemingen?

Wij vernemen, dat de gemiddelde bijdrage van de leden der Evangelische kerken in de Vereenigde Staten tegenwoordig minder dan een penning per hoofd is; en dat 98 percent hiervan te huis wordt verbruikt, en slechts 2 percent in het zendingsveld. Verder wordt vermeld, dat bijna al het geld, dat voor de bekeering der heidenen wordt gestort, door een tiende gedeelte van de leden der kerken wordt verschaft. De overigen stellen in de zaak geen belang.

Het is ook eene vraag, of het „Christendom” heeft kunnen standhouden in de heidenwereld. Er zijn vele aanwijzingen, dat „Christelijke” leerstellingen eenmaal in Indië en zelfs in China bloeiden. En, wat nog merkwaardiger is, er zijn redenen om te gelooven, dat zelfs de inboorlingen van het Amerikaansche vasteland bekend waren met het „Christendom”, hoewel zij ten tijde van de veroveraars van Mexiko aanhangers van de heidensche vormen waren.

Prescott zegt in zijne beschrijving van de verovering van dat land, dat Cortez en diens volgelingen verwonderd waren, toen zij eene plechtigheid bijwoonden, die hen aan het Christelijke avondmaal herinnerde. Bij dergelijke gelegenheden werd een beeld van de Godheid van het Aztecsche volk gemaakt van meel met bloed vermengd, dat na gezegend te zijn aan de menschen werd uitgedeeld, die terwijl zij het aten, „teekenen van deemoed en verdriet toonden, en verklaarden, dat het vleesch van de Godheid was.”

Zij waren ook getuigen van eene andere ceremonie, die aan den doop herinnerde. Hier werd, na een plechtig gebed, het Aztecsche kind met water aan het hoofd en de lippen bevochtigd, en werd hem een naam gegeven, terwijl tot de Aztecsche godin Cioacoatl werd gebeden, „dat de zonde, die ons vóór het begin der wereld werd gegeven, het kind niet moge bezoeken, maar dat het, door dit water gereinigd, moge leven en wedergeboren zijn.”

Deze merkwaardige ceremoniën en meer nog de leerstellingen, die zij moeten voorstellen, wijzen op eenen tijd, toen de bewoners van dat vasteland met den „Christelijken” godsdienst bekend waren. En toch waren zij ten tijde der verovering diep in de dwaling en donkeren heidendienst.

Dit feit zou een voortdurende vermaner moeten zijn voor de „Christen-”wereld en in het bijzonder voor dat gedeelte, dat belang stelt in buitenlandsche zendingen, dat het Christendom niet kan blijven leven, tenzij het in zijne oorspronkelijke reinheid bewaard blijft. De eerste stap, die gedaan wordt in verwijdering van het pad door openbaring aangeduid, leidt tot een anderen, en er is geen ophouden dan bij volkomen afval. Het Christendom, dat de wereld zal bekeeren, is de macht van God, zooals die in Zijn Evangelie wordt geopenbaard. Inschikken naar de eischen der wereld is gewis noodlottig voor den Christelijken godsdienst.

Des. News.

De Zending in andere Landen.

Een korten tijd geleden werden wederom drie onzer Zendingen uit het Koninkrijk Pruisen verbannen. Toen zij op het politiekantoor verschenen, waar het bevel tot hunne verbanning werd uitgesproken, en zij verlangden te weten of zij de wet in eenig punt hadden overtreden, werd hun medegedeeld, dat zij zich niet schuldig hadden gemaakt. De eenige reden die men voor hunne verbanning gaf, was dat hunne tegenwoordigheid niet wenschelijk was, en zij moesten vertrekken. Dit is reeds de derde keer, dat onze Ouderlingen uit die streken zijn verbannen geworden.

Ouderling Mischa Markow, die in 1899 Salt Lake City verliet om eene zending te vervullen, werd achtereenvolgens wegens zijne prediking van het Evangelie verbannen uit Hongarije, zijn geboorteland, en uit het Koninkrijk Servië. Hij werd voor het gericht gedaagd en in de gevangenis geworpen. Hij getuigde echter steeds onbevreesd en getrouwelijk van de waarheid van het Evangelie, en werd na eenigen tijd door de autoriteiten losgelaten. Hij begaf zich naar Constantinopel, waar hij Ouderling F. F. Hintze, den President van de Turksche Zending ontmoette, die het Koninkrijk Romanië als zijn arbeidsveld aanwees. Hier heeft Ouderling Markow een begin kunnen maken van een goed werk; hij bericht, dat hij

zeven personen gedoopt heeft, n.l. een Romanisch man, een Bulgarisch man, een Griek, en vier Duitsche zusters, en hij is zeer aangemoedigd en vol hope voor de toekomst.

Aan de Conferentie-Presidenten.

Daar mij herhaaldelijk zijn toegekomen onvolledige verslagen van de maandelijksche werkzaamheden in verschillende Conferentiën verricht, wenschte ik door deze de aandacht van de Conferentie-Presidenten en Zendingen in het algemeen, te vestigen op de volgende punten, met het verzoek die zoo stipt mogelijk in acht te nemen.

Alle namen van nieuwgedoopte personen behooren ingeschreven te worden in de volgorde van de datums van den doop, zoowel in de boeken der verschillende vertakkingen, als in het ledenboek der Conferentie. De Conferentie-Presidenten zouden dientengevolge slechts aan het eind van iedere maand, wanneer zij de verslagen van de verschillende zendingen hebben ontvangen, de namen der in de voltrokken maand in hunne Afdeeling gedoopte personen in het Conferentie-ledenboek inschrijven *volgens de orde der datums*. Dan zouden zij zoo spoedig mogelijk een getrouw en volledig afschrift daarvan aan het hoofdkantoor der Zending richten, dat ook al de verslagen der verschillende Conferentiën moet in zijn bezit hebben, om op gelijke wijze naar de orde der datums het Zendingsboek in te vullen.

Aangezien het Zendingsboek eene samenvatting is van de ledenboeken der zes Conferentiën, behoort mij, behalve de lijst der nieuwgedoopten, ook toegezonden te worden een afschrift van al de verordeningen tot het priesterschap gedurende de maand gedaan, alle gevallen van het onder censuur plaatsen van leden en de reden daarvan, of van het opheffen der censuur, van het uitsluiten (afsnijden) van leden, en de reden daarvan, alle sterfgevallen, het verhuizen van leden buiten de Conferentie, of het ontvangen van leden uit andere Conferentiën, bijzondere aanstellingen aan het hoofd van gemeenten, zondagsscholen en zustervergaderingen en alle aanmerkingen die in de „Remarks” kolom worden ingeschreven. Om hiervan niets te verzuimen aan mij te rapporteren, is het aan te bevelen, dat van al die veranderingen gedurende de maand nota gehouden worde, en alles tezamen aan het eind der maand worde ingeschreven en copie opgemaakt voor het hoofdkantoor.

Alle voor- en familienamen behooren correct gespeld te worden, alsmede de namen der steden en dorpen; de provincie, indien de doopeling in deze Zending is geboren, moet ook worden genoemd, alsook de datums bij iedere inschrijving of aanmerking in het boek of in de verslagen.

Verder wil ik nog verwijzen naar de regels, die op de eerste bladz. van de Conferentie-ledenboeken zijn gedrukt.

Zoo al deze voorschriften en bepalingen nauwkeurig in acht genomen worden, zal het veel werk en moeite en onaangenaam-

heid besparen om het werk volledig te doen zijn en de boeken met elkander in overeenstemming te brengen.

Hopende dat u deze woorden zult ter harte nemen en dat de Heere uwe pogingen ruimschoots zal zegenen, verblijf ik,

Uw Broeder en Mede-arbeider,

A. L. FARRELL, *Pres.*

Ontslag en Benoeming.

Pres. A. A. HINCKLEY, van de Amsterdamsche Conferentie, is eervol van zijne zending in Nederland ontslagen, en bevindt zich, na een kort bezoek te Parijs en Londen gebracht te hebben, op reis naar zijn tehuis in Utah. Ouderling HINCKLEY heeft sedert 1 Juni 1898 over de Amsterdamsche Afdeeling gepresideerd.

Ouderling B. G. THATCHER en Zuster F. B. THATCHER, van de Rotterdamsche Conferentie, zijn eervol van hunne zending in Nederland ontslagen. Zij hebben den ganschen tijd hunner zending in de Rotterdamsche Conferentie gearbeid. Een van de hoogst nuttige werkzaamheden door Ouderling Thatcher in het hoofdkantoor verricht, is het in orde brengen en onderhouden der financiële boeken van de Zending; alsook het inschrijven van het groote ledenboek der Zending, waarin Zuster Thatcher hem behulpzaam is geweest. Zij zijn den 11den dezer van hier vertrokken om een reisje door het zuidelijke gedeelte van Duitschland en door Zwitserland en het noordelijke gedeelte van Italië te maken, van waar zij over Parijs en Engeland naar hun tehuis in Utah zullen terugkeeren.

Ouderling J. DRAAYER van de Rotterdamsche Conferentie, is eervol van zijne werkzaamheden ontslagen. In afwachting van zijn vertrek uit Nederland bezoekt hij eenige vrienden en familieleden.

Ouderling P. J. KAMMEIJER, van de Amsterdamsche Afdeeling, is eervol van zijne zending ontslagen, en bezoekt eveneens zijne familieleden en vrienden in Nederland, alvorens hij naar Zion zal afreizen.

Ouderling STANLEY F. TAYLOR, in Amsterdam werkzaam, is benoemd tot President van de Amsterdamsche Conferentie.

Ouderling W. M. LILLEYWHITE, is van zijne werkzaamheden in de Brusselsche Afdeeling ontslagen, en beroepen om zijne zending voort te zetten in de Arnheimsche Conferentie.

Gemengd Nieuws.

Uit Tien Tsin, China, wordt bericht dat in de provincie Pe Chi Li verscheidene duizenden Chineesche leden van de Roomsche-Katholieke Kerk door de bevolking zijn vermoord geworden.

In den Staat Texas (Vereenigde Staten) hebben in de maand April geweldige regens en overstromingen plaats gehad, die ontzaglijke schade hebben aangericht door het verwoesten van honderden huizen, gebouwen, bruggen en velden, en die aan c. a. zestig menschen het leven hebben gekost.

Ook is de Staat Mississippi door overstromingen bezocht geworden, zoodat eenige kleinere steden door water zijn omringd en het verkeer met andere plaatsen is afgebroken; als gevolg waarvan er in sommige plaatsen groot gebrek aan voedsel begint gevoeld te worden. Ook eenige levens verloren.

Den 27sten Maart werd in het Noordelijke gedeelte van den Staat Washington eene aardbeving gevoeld, begeleid van een geluid als een hevig gerommel van den donder. Deze werking van de aarde doorsneed de streek en liet breede, gapende scheuren na. Eene massa rots verhief zich loodrecht tot eene hoogte van 70 voet, juist in den loop der Nooksack Rivier, die daardoor gedwongen was een anderen weg te zoeken. Het gedeelte der rivier, dat omhoog gevoerd werd, vormt nu een meertje, eene halve mijl lang en half zoo breed.

Het stadje Ames, Michigan, is door een boschbrand bijna geheel uitgeroeid.

De groote organisatie van de Zondagsscholen van de Heiligen der laatste Dagen telt nu 982 scholen, met 119.998 leden. In dit getal zijn de ambtenaren, onderwijzers en onderwijzeressen begrepen. Het aantal der leerlingen alleen bedraagt 106.066.

In de maand Juli a.s. zal in de stad Provo, Utah, een groot muzikfeest gehouden worden, waar 700 dollars aan prijzen zullen uitgedeeld worden aan de beste mededingers. Het feest, of Eisteddfod, zooals het genoemd wordt, zal twee dagen duren, en er zullen vier concerten gegeven worden.

Als plaatsvervanger van B. H. Roberts, wien in de Tweede Kamer van het Congres der Vereenigde Staten de zetel geweigerd was, waartoe hij door de bevolking van Utah was gekozen, werd William H. King aangesteld en gezeteld als vertegenwoordiger van dien Staat. W. H. King was reeds eenmaal lid van dat gedeelte van het Congres, en is een onzer broederen.

In de nabijheid van St. George, Utah, stonden den 10den Maart de perzik- en abrikozenboomen reeds in vollen bloesem.

Een ontzettende brand brak den 25sten April uit in de stad Hull, Quebec, Canada, die 12.000 inwoners telde, en vernietigde haar bijna geheel, slechts eene kerk en eenige huizen staande latende. Daarna werden de bruggen over de rivier, waaraan de stad Hull gelegen is, eene prooi der vlammen, en stak de brand over naar de andere zijde en tastte de stad Ottawa, Ontario, aan, die de hoofdstad is van Canada. Ongeveer 3000 huizen en gebouwen werden verstrooid, ter waarde van c.ä. 40.000.000 gulden, en 15.000 menschen waren zonder onderkomen, terwijl zeven personen in het vuur omkwamen. Het vuur breide zich uit over eene oppervlakte van vijf vierkante mijlen en brandde gedurende een dag en eene nacht, toen de wind van richting veranderde, en zoodoende hetgeen van Ottawa overgebleven was, spaarde. Hulp voor de lijdenden werd van verschillende zijde spoedig toegezonden. De Regeering van Canada gaf 100.000 dollars, de Bank van Montreal 10.000 dollars, en verscheidene personen en vereenigingen droegen mildelijk tot verlichting der beproeving bij.

Aphorismen.

Ieder mensch, hoe wijs hij ook moge zijn, heeft in zijn leven den raad van een voorzichtig vriend noodig. PLAUTUS.

De reden, waarom ik de Oostenrijkers heb verslagen, is dat zij de waarde van vijf minuten niet kenden. NAPOLEON.

MIJNE KEUZE. -- Ik benijd geene hoedanigheid van den geest of het verstand in anderen, hetzij talent, macht, scherts, of verbeeldingskracht; maar indien ik konde kiezen wat het aangenaamst, en ik geloof, het nuttigste voor mij zoude zijn, zou ik aan een vast godsdienstig geloof de voorkeur geven boven alle andere zegeningen: want het maakt van het leven eene tucht der goedheid — scheidt nieuwe hope, als al de aardsche hope vervlogen is — werpt over het verval, de vernietiging van het bestaan, het heerlijkste aller lichten — verwekt het leven uit den dood — en roept schoonheid en goddelijkheid op uit verderf en verval. —

SIR HUMPHREY DAVY.

I N H O U D:

Babylon, de Grootte	Blz. 145	Aan de Conferentie-Presidenten	Blz. 157
„De Geheimzinnige Prediker”	„ 148	Ontslag en Benoeming	„ 158
De Tegenwoordige Plicht	„ 153	Gemengd Nieuws	„ 159
De Heidenwereld	„ 155	Aphorismen.	„ 160
De Zending in andere landen	„ 156		

Uitgave van ALF. L. FARRELL, *Izaäk Hubertstraat 120*, Rotterdam,
Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending in Nederland.